

ZÁKON ODTAŽITOSTI

I.

Probudil jsem se s hlavou hučící jak Niagarské vodopády v rozpuku puberty a to poslední, na co jsem si z předchozího večera pamatoval, bylo, jak nasedám po boku Andrey, sekretářky z obchodního oddělení, do taxíku. Pokud vím, bydlí někde na opačném konci města, a jestli ne na úplně opačném, rozhodně bych vylučoval variantu, že mě mohla chtít vysadit při cestě do svého bytu a pokračovat dál, protože okružní jízda Prahou by se jí určitě prodražila. Je-li tomu ale opravdu tak, že Andrea odjížděla z firemního večírku se mnou, pak je dost možné, že se mnou chtěla i vystoupit. S důsledky, které jsem si teď dokázal jen těžko uvědomit, natož představit, nebo si na ně dokonce rozpomenout.

V báječné kocovině, jak jen může být ráno po večírcích plných bujarého veselí a vína, co za bezskrupulózního pouštění žilou firemního rozpočtu, tu a tam prokládaného něčím ostřejším, teče proudem takřka neutuchajícím, jsem strnul hrůzou, když jsem se otočil na pravý bok a na posteli vedle sebe uviděl zpod deky vytékat pramen blond'até hřívky. Nebylo pochyb o tom, že mě Andrea neodvážela domů, ona sem se mnou přímo jela a skončila tady!

Ne že by probuzení vedle čtyřiaadvacetileté blondýny s takovými parametry, jakými se Andrea pyšnila, bylo za normálních okolností katastrofa. Andrea patřila mezi nejkrásnější ženské v celé firmě a ne jeden chlap by jistě za noc s ní dal půlroční kapesné. Mně se to zjevně podařilo, aniž bych ohrozil své osobní finance. A navíc jsem měl možnost přímo v naturální podobě a hezky zblízka posoudit a vychutnat její kvality, které jsem do té doby mohl zpod jejích oblečků, jimiž dávala svoji dívčí rafinovanost najevo, jen tušit. Příčina mého rozčarování z toho, že mě Andrea sbalila, tkvěla totiž zcela někde jinde. Ačkoli mě její noční pobyt nestál ani korunu, celá věc hrozila tím, že přijdu o něco jiného – o svou čest a pověst, na které jsem si zakládal víc než na svém zdraví a budoucnosti.

Andrein problém totiž spočíval v tom, že bezmezně milovala všechny muže. Mohl se o tom ostatně přesvědčit jak její šéf, tak její mladý kolega z obchodního. Zatímco šéfa to stálo obecné opovržení a pořádnou ostudu, když jim oběma přijela jeho manželka udělat ošklivou hysterickou scénu před zraky veřejnosti, mladý svobodný obchodník, kterému zkřížila cestu jen dva týdny po tom, co nastoupil do práce, nakonec přijal s úlevou možnost vypařit se z firmy ve zkušební lhůtě, aniž by musel komukoli cokoli vysvětlovat.

Druhým Andreiným problémem – mnohem zákeřnějším než křivky jejího těla propracované profesionálním malířem skutečně do každického detailu – totiž byla její potřeba svěřovat se se svými milostnými dobrodružstvími komukoli, kdo o to projevil byť jen nepatrný zájem. Výsledkem toho bylo, že každá její avantýra byla ve firmě, čítající všehovšudy padesát lidí, důkladně propaná všemi – od nejvyššího vedení až po skladníky. Marně jsem si často lámal hlavu tím, jak je možné, že Andrea může bezrestně narušovat křehké vnitrofiremní vztahy a vedení nad tím přivírá oči. Možná to ale ve skutečnosti fungovalo opačně a Andreino mezinoží spojovalo lidi víc než každoroční teambuildingy, které jsme museli víceméně povinně absolvovat, a koneckonců to vyšlo levněji.

Muži při pohledu na ni většinou slintali, ženy jí přinejmenším záviděly. Byli jsme vlastně všichni díky ní jedna velká rodina, a pokud jsme v tom panoptiku osob, životních cílů a lidských životů stěží hledali pevný bod, který máme společný, díky Andreininu kouzlu jsme se postupně – alespoň mužská část ansámblu – nacházeli na jedné lodi. Bylo mi jasné, že ať se v noci stalo cokoli, patřím teď do party. Ironické poznámky a skrývané odsouzení, že jsem podlehl, mě zcela

jistě neminou. A co víc, Andrea si připsala další bod ke své aureole kněžky, která je schopná dostat kohokoli, koho si zamane.

Andrea nastoupila do firmy asi dva roky po mně, tedy zhruba půl roku po tom, co jsem prodělal bolestný rozchod se svou snoubenkou, zakončený teatrálním výstupem její matky, která mi přijela před sousedy sehrát scénu jak vystřiženou z italského filmu a vyčíst mi všechna příkoří, která se kdy její dceři stala – od dětství až po současnost, ačkoli jsem to nemohl být já, kdo mohl za její mindráky – znali jsme se jen pár let. Jsem přesvědčen, že si tehdejší nastávající tchyně dokonce myslela, že můžu i za to všechno, co Veroniku ještě potká, a dala mi to ostatně náležitě najevo. Poučen tou etudou jsem se rozhodl, že své představy o rodinném štěstí ponechám nějakou dobu u ledu. Naštěstí nehrozilo, že by mi mohly začít tikat biologické hodiny, takže nebylo proč tlačit na pilu a spěchat, abych něco nezmeškal.

Tomuto odhodlání jsem zůstával poměrně zásadově věrný, i když nemůžu říct, že by byl život v celibátu tím, co by mě zajímalo. Všechny své známosti – nahodilé i lehce dlouhodobější, pokud je možné za dlouhodobou známost považovat vztah, který končí v okamžiku, kdy si slečna koupí nový kartáček a pyšně si ho usadí do kelímku v mojí koupelně – jsem držel pěkně zkrátka. Nehodlal jsem si znepríjemňovat život tím, že se budu muset s kýmkoli dělit o svůj životní prostor, svobodu a duševní vyrovnanost.

S podivností tak magickou však právě klid v duši nově narušila událostmi starými jen několik hodin právě Andrea, žena, o níž jsem byl přesvědčen, že nikdy nemůže skončit tam, kde právě spala. Podíval jsem se znovu na to blond'até nadělení vyrůstající zpod peřiny a došlo mi, že ať už byl její soukromý život jakýkoli, za ten rok, co ve firmě pracovala, ušla pořádný kus cesty, protože si vypracovala takovou pověst, že bude mít hodně co dělat, až bude chtít navázat nějaký pořádný vztah.

Jak šel čas, začali zlí jazykové ve firmě za Andreinými zády švitořit, že je nymfomanka. Nemyslím si ale, že to bylo přesné pojmenování. Podle toho, co jsem o ní mohl se železnou pravidelností slyšet, hrozilo takové přirovnání urážkou leckteré nymfomanky. Pokud bychom s nimi chtěli Andreu srovnávat, nezbyvá než se sklonit před bělostnou čistotou mnoha dívek v jejím věku, které si s dlouhodobými vztahy nedělají starosti a občas se nechají bez ohledu na city sbalit.

Byl jsem sice ještě příliš opilý na to, abych byl schopen uvažovat racionálně, ale otřes vyplývající z Andreiny přítomnosti mi poskytl aspoň částečný vyprošťovák, takže jsem pro ten skutečný, lahvový, který jsem měl pro všechny případy permanentně připravený v lednici, ani nemusel. Budu muset zavolat do práce, napadlo mě, a vybrat si další sick day, v tomto roce už třetí, takže poslední. Budu mít vybráno, takže pokud bych se příště zase potřeboval jeden den vzpamatovávat z opice nebo nemoci, buď mi nezbude než vzít si dovolenou, nebo ohrozit pozitivní vývoj HDP takřka nulovou produktivitou, kterou se snažím v takových případech maskovat usilovným pomžouráváním na monitor.

Z přemýšlení mě vytrhla probudivší se dámská návštěva:

„Dobré ráno, miláčku,“ řekla Andrea a snažila se ke mně přitáhnout, aby mi na důkaz mé čerstvě prokázané mužnosti věnovala polibek.

„Ahoj,“ řekl jsem viditelně trochu zaskočený a snažil jsem se polibek opřevovat, i když jsem jí v pudu sebezáchovy dával najevo, že mám v puse jako v pokoji ajt'áka a líbání rozhodně není něco, čemu bychom se měli takhle rozpačité ráno věnovat.

„Byl jsi úžasný, mnohem lepší, než jak jsem si to s tebou představovala,“ vyseknula mi poklonu Andrea a já jsem si představil, kolika chlapům už tuhle větu, i když možná v obměněných verzích, po ránu šeptala, a zástup jiných, kteří s roztřesenýma nohama čekali na to, až na ně přijde řada.

Nezmohl jsem se na slovo, a tak jsem radši odkráčel do koupelny.